

Megjelenik — hétéfő ki-
vételével — lehetőleg
naponta a cs. és kir.
várpáncsokosság jóvá-
hagyásával.

TÁBORI UJSÁG

Csapatok, parancsnok-
ságok és intézetek a
lapot 50-50 oszmagok-
ban a 82. tábori postá-
nál is beszerezhetik.

A lap tiszta jövedelmét a Przemysl védelmében hősi halált halt m. kir. honvédek és népfelkelők özvegyeinek és árváinak támogatására fordítjuk.

Szerkesztőség: Royal-szálloda, II-ik emelet 36.

Kiadóhivatal: Knoller és Fia könyvnyomdája.

Magyar világ Przemyslben.

Féléve éppen, hogy a várvédő magyar csapatok fárasztó véres harcok után bevonultak Przemyslbe.

Féléve éppen, hogy az ellenség tengere, zugja körül várunkat, amelyet — mieinktől elszigetelve — koronás királyunk iránti törhetetlen hűséggel, hazafias önfeláldozással és magyar vitézséggel védünk az ellenség tulerejével szemben.

Amit a magyar csapatok Przemysl védelmében véghez vittek, arra — bármit hozzon is a jövő — büszkék lehetünk mindannyian, büszke lehet arra minden magyar. A történelem fel fogja jegyezni és méltányolni fogja a magyar csapatok szolgálatát. Fel fogja jegyezni, hogy az oroszok minden erőszakos kísérlete megtörtént a magyar vitézségen és éberségen, a kétséget nem tűrő rendíthetetlen magyar hűségen; fel fogja jegyezni, hogy az ellenség áldozatokat nem kimelő tulereje kevés volt ahhoz, hogy elvegye a magyaroktól Przemysl várát.

Tengeri küzdelem között íme félévet töltöttünk már ebben a — magyarral rég ismerős — városban és várban, ahova hazafias kötelességünk szólított. S e félév óta mintha csak felújult volna a történelmi múlt: magyar világ van Przemyslben.

A várórság zömét tevő magyarság áll az események központjában.

Az ellenségnek nyugtot nem hagyó magyar csapatok kirohanásai képezik az egyhangú várorelt kimagasló hadi eseményeit. Harcba menő és harcból jövő magyar honvéd és népfelkelő csapatok magyar vezényszava veri fel a néma utcák csendjét. Újabb magyar habérleveleket fűz a régiékhöz minden bevonuló magyar csapat. Magyar dicsőségről ad hírt mindennap a nagy események krónikása és lantosa.

A magyar katonákon kívül a megbízható magyar munkások tízezrei vannak itt; sok-sok akáclombos magyar falunak itt van minden munkabíró férfitagja. Ők végzik az előtérállások fárasztó erődítési munkálatait s a köztük lecsapódó ellenséges lövedékek nem zavarják meg nehéz munkájukban az Alföld félelmét nem ismerő, hidegvérű fiait. Minden magyar munkás egy-egy hősszívű katona.

A werkek és unterstandok félhomályában, a nyirkos hideg földözékekben csak úgy, mint a sétatereken, a kávéházakban, a hangversenytermekben és moziban, mindenütt magyar szavak és magyar beszélgetés hangjai érintik füleinket. A korzón daliás magyar huszárok aranyos mentéjén akad meg a lengyel nők csillogó szeme.

Vasárnap a különböző vallásfelekezetek templomaiban magyar nyelvű szentbeszédre épül a magyar baka s azután — a Rynek-téren — a szegedi honvéd zenekar magyar műsoru tizenéje gyönyörködteti a város hálás közönségét.

Az utcáskorokon magyar nyelvű plakátok hirdetik a magyar művészek jótékony célú hangversenyait s a hangversenyterem dekorációjánál sem felejtik el a figyelmes rendezőség a magyar színeket és magyar címert, aminthogy a — most igazán átértézt — magyar Hymnus gyönyörű melodiját is állva hallgatja végig a hazafias lelkesedéstől megihletett közönség.

Magyar cégtáblák kerülnek az üzletek felé; a kirakatokban gyengéd figyelemmel csoportosítják a magyar színeket, s minduntalan szemünkbe ötlenek az apró táblácskák: „Itt magyarul beszélnek“, „Itt mindenütt magyar nyelvű katonai nyomtatványok raktáron vannak“, „Itt magyar naptár kapható“ stb. stb.

Háromszáz fürgé, rikkancs gyerek sziguldja be a város minden zugát, s már egészen magyaros kiejtéssel — bár még a vérbeli magyar rikkancs temperamentuma nélkül — kiáltozza: „Tábori Ujság“ — „Rendkívüli kiadás!“

Egész kis magyar irodalmi élet fejlődött ki a lengyel városban.

Van magyar napilapunk, a „Tábori Ujság“, amely több mint 5000 példányszámban jelenik meg, s amely négy és fél hónap alatt 5000 koronát jövedelmezett a Przemysl védelmében hősi halált halt m. kir. honvédek és népfelkelők özvegyeinek és árváinak alapjára.

Egyik magyar verskötetet a másik után hagyja el a sajtót.

Pionir bajtársunk „Lengyel mezőkön, tábornok mellett“ címmel megjelent versköteté alig egy hónap alatt tízezer példányban kelt el, s ugyancsak 5000 koronát jövedelmezett a fenti jótékony célra. Olyan ritka siker, amelyre sóvárogva pillant távol honhazánk nem egy jeles költője.

Másik — honvéd — bajtársunk: „Karácsonyi tűz a gránicon“ című verskötetét is mohón kapkodta szét a magyar nyelvű munkákra éhes olvasó-közönség.

Magyar-lengyel eljegyzési kártyák adnak hírt arról, hogy przemysli tartózkodásunk alatt a rokonszeny olyan számai fonódnak, amelyek állandó kapcsolatokkal erősítik a hagyományos lengyel-magyar barátságot.

... S ha alkonyatkor elmerengve sétálunk az ezüstös San folyó magányos partjain, a tuloldali Zsanie felől melabus,

majd pattogó magyar nóták danáját röpi át hozzánk az esti szellő...

Magyar világ van Przemyslben!

Mi marad itt ebből?

Az a márványtábla, amely a przemysli hősök nevét — a magyar nevek hosszú sorát — adja majd át a hálás utókor emlékeztetének. Azok a plakettek, amelyeket Przemysl hős védőinek hős vezéreiről itt a helyszínén mintáztott meg magyar művész bajtársunk... És azok a magyar felirású fejszék, amelyeket oly nagy számmal őriz a przemysli csendes temető.

Ezeké — hősi halált halt véreinké, és szép fegyvertényeikkel, nevüket megőrkítő nagyjainké itt a jövő. Az ő megdicsőült emlékü lesz Przemysl örök ereklyéje, az örök kapocs Przemysl és a magyarság között.

Mienk, élők a múlt jelen. A jelennek multba vesző, gyorsan tűnő napjai... És a becsülettel teljesített kötelesség megnyugtató tudata.

E tudatban a Przemyslt védő magyarság mindig büszkén tekinthet majd vissza a most leélt, küzdelmekben és szenvedésekben gazdag félévre, — amikor magyar világ volt Przemyslben!

Parázsnál.

Alvófélben levő kis parázsnál ülök,
Visszaszáll a lelkem az édes-bús multba,
Mikor kicsiny kerted virágos közepén,
Ott voltam előttem térdemre borulva.

Nagy bőszen kergeti egymást sok-sok ezer
Pehely s beborítja fehéren a tájat. —
Esengtem csókodért, ajakad mézért,
S nevetve fordítád félre picit szád.

Nyikorgó, fagyos szél zug az erdő mélyén,
Pirosra csipi fel bánatos arcomat. —
Nem hittél szerelemem őszinteségében
S lefejtéd válladról ölelő karomat.

Ugy dörög az ágyu, ropog a sok fegyver,
Hadak zenéje ez, vígan folyik a tánc. —
Emléktárgyat csemtem szorgos újjacska dról,
Ami hozzám fűzőn, legyen az olyan lánc.

Sugaras, kék egü, meleg nyár volt akkor,
Most hideg, zimankós, fehér zúzos a tél.
Ez emlék, e kicsiny, nekem igen drága,
Ha reá tekintek, szívem fagyótól nem fel.

Kedves emlékeddel elmerengve ülök,
Látnál itten árván e kicsiny parázsnál,
Amit megtagadtál: csókkal, öleléssel,
Könnybeborult szemmel most magad kínálnál.

Áradva mondanád: „Elhiszem, hogy szeretsz.
Itt vagyok, ölelj hát, a számat csókoljad!
Ringass lágy álomba, álmodjam felőled,
Nem bánom, a világ akármit is mondhat!“

Mindhiába Édes, távol vagyok tőled!
Láthat-e még vagy sem, a jó Isten tudja!
S ha a sors úgy kedvez s visszakerülök is,
Még sem tudhatom most, nem kezd-e újra?

DEMETER KONRÁD.